

Boek 42.

De blauwe Ridder.

+ De bruiloft onder de Witte Boom +

Hoofdstuk 1 - De boodschap door het land

Het ochtendlicht streek langs de herstelde muren van Tilat en legde een gouden glans op de stenen van het binnenplein. Bij de poort stonden de bodes met hun paarden gereed, ieder vergezeld door twee soldaten. Anne stond naast Thomas, haar hand losjes om zijn arm. Even keek hij naar de ramen boven de galerij, waar schone gordijnen bewogen in de wind. Daar had ooit regen door gebroken luiken geslagen. Nu rook het naar vers brood en hoorde hij ergens een dienstmeisje zingen.

‘Ook de afgelegen hoeven,’ zei Anne tegen de bodes. ‘En de gezinnen die buiten de dorpen wonen. Niemand mag denken dat we hen vergeten zijn.’ Thomas knikte. ‘De oude dorpen, de drie nieuwe dorpen, ieder gehucht. Vertel hun dat ze welkom zijn.’ Een jonge bode streek zijn mantel recht. ‘En de boodschap, heer?’ Thomas keek naar Anne, die glimlachend haar vingers tussen de zijne schoof. ‘Heer Thomas en Vrouwe Anne zullen trouwen.’ Het klonk eenvoudig, maar toen hij de woorden uitsprak, moest hij even slikken. Anne voelde zijn hand steviger sluiten en drukte zacht terug.

Die middag hield een bode stil bij een herbouwde put. Een vrouw zette haar emmer neer, kinderen kwamen aangerend en een oude boer bleef met zijn wandelstok midden op het pad staan. Nauwelijks was de boodschap uitgesproken of iemand begon te juichen. Een jongen rende naar de klok, die vroeger alleen had geklonken wanneer er gevaar dreigde. Nu sloeg hij zo uitbundig dat zijn vader lachend riep dat iedereen het na de eerste drie slagen al begrepen had. De vrouw bij de put veegde haar handen aan haar schort. ‘Dan moet mijn blauwe jurk uitgelegd worden,’ zei ze. ‘Daar pas ik na al die winters niet meer in.’

In een van de nieuwe dorpen luisterde een timmerman zwijgend, zijn jongste dochter op zijn arm. Achter hem stond het huis dat zijn gezin met hulp van Tilat had kunnen bouwen. ‘Gaan wij ook, vader?’ vroeg het meisje. Hij keek naar zijn vrouw, die langzaam knikte. ‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Daar wil ik bij zijn.’ Verderop haalde een weduwe een lap zorgvuldig bewaard linnen uit een kist. Anne had ooit naast haar gezeten toen zij nauwelijks wist hoe zij haar kinderen moest voeden. Nu wilde ze iets voor haar maken. In schuren werden wagens nagekeken en bij avondmaaltijden bespraken families wie onderweg een oudere buur kon meenemen.

Toen de eerste bodes terugkeerden, luisterde Thomas langer dan hij van plan was. Hij had gehoopt op vriendelijke woorden; hij hoorde over luidende klokken, feestkleren en mensen die dagen wilden reizen. ‘Ze vroegen niet hoeveel edelen er komen,’ vertelde een bode. ‘Ze vroegen of ze u beiden konden zien.’ Thomas keek naar Anne. ‘Zoveel moeite, voor ons?’ Ze legde haar hand tegen zijn wang. ‘Ze willen iets met ons vieren, Thomas. Na alles.’ Buiten sloot een staljongen de deuren en ergens werd gelachen. Thomas dacht aan al die gezinnen achter hun nieuwe ramen, bij gedekte tafels. Voor het eerst begreep hij hoeveel het betekende dat de bodes vandaag met blij nieuws waren vertrokken.

Hoofdstuk 2 - Acht, tien en nog eens tien

Lucas bleef midden onder de hoofdpoort staan en keek naar de doorgang tussen de zware deuren. Naast hem hield Ivar een plankje met aantekeningen vast. Sinds de bodes waren uitgereden, spraken de mannen nauwelijks over iets anders dan toegangswegen, wachtposten en mensenmassa's. 'Hier mag geen wagen blijven staan,' bromde Lucas. 'Ook niet wanneer de eigenaar beweert dat zijn varkens een persoonlijke uitnodiging hebben.' Ivars mondhoek bewoog. 'Ik zal het bij de poortregels zetten.' Daarna liepen ze verder, langs de trappen naar de torens, waar de wachters hun komst al hadden opgemerkt.

Vanaf de weergang bekeken ze het land rondom de burcht. Ivar wees de plekken aan waar reizigers hun wagens konden neerzetten zonder de wegen te blokkeren. Lucas wilde extra mannen bij de toegang en ruimte voor kinderen die tussen de drukte hun ouders kwijtraakten. 'Bij een feest kijkt niemand waar hij loopt,' zei hij. 'Dan moeten wij het doen.' Ivar knikte. Hij kende deze muren nog uit de jaren waarin hij moest kiezen welke gaten zijn vijftig mannen konden bewaken. Nu overlegden ze waar duizenden gasten veilig konden samenkomen. Even liet hij zijn hand over het nieuwe voegwerk glijden.

Later die ochtend riepen ze een aantal soldaten naar het oefenplein. Ze kozen persoonlijk, zonder haast. Een vaste hand aan een speer was niet voldoende; ze wilden mannen die rustig bleven, beleefd konden optreden en ook in feestgedruis bleven opletten. Acht werden aangewezen voor Thomas en Anne. Tien zouden koning Willem en Victoria begeleiden, naast de koninklijke wachters. Nog eens tien kregen prins Louis en prinses Leonora toegewezen, als aanvulling op hun Vestentaanse escorte. Lucas liep langs de opgestelde mannen. 'Jullie staan daar om vertrouwen te geven,' zei hij. 'Zorg dat mensen jullie durven aanspreken.'

Toen de soldaten vertrokken waren, haalde Ivar een gevouwen stuk witte wol tevoorschijn. 'Mantels,' zei hij. 'Voor alle achtentwintig. Over hun donkerblauwe wapenrokken.' Lucas keek hem aan alsof hij zojuist bloemen op de kantelen had voorgesteld. 'Ze hebben al mantels.' 'Blauwe. Hiermee herkent iedereen de erewacht onmiddellijk.' Ivar sloeg de stof over zijn schouder, zonder zijn maliënkap af te nemen. Het wit lichtte op tegen het blauw en liet de boom op zijn borst vrij. Lucas bekeek hem zwijgend en trok vervolgens een scheefhangende plooi recht.

'Het heeft wel iets,' gaf hij uiteindelijk toe. 'Als ze er tenminste behoorlijk in kunnen bewegen.' 'Dat zullen we oefenen.' Achter hen klonk zacht gelach. Thomas was met Anne onder de galerij blijven staan. 'Ik vertrek even naar de voorraadkamer en jullie beginnen een koninklijke plechtigheid,' zei hij. 'Moet ik straks nog leren hoe ik mijn eigen binnenplein oversteek?' Anne streek glimlachend over de witte stof. 'Misschien kunnen ze je dat ook uitleggen.'

Ivar keek naar de herstelde torens voordat hij antwoordde. 'Tilat is eindelijk sterk genoeg om niet alleen veilig, maar ook trots te mogen zijn.' Thomas' glimlach werd zachter. Hij zag hoe zorgvuldig Lucas de mantel opvouwde en aan Ivar teruggaf. 'Achtentwintig dan,' zei Lucas. 'En laat de sluitingen stevig maken.' Anne pakte Thomas' hand. Hij knikte naar beide mannen. 'Dank jullie.'